

Sygn. akt VI Ka 300/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SR del. do SO Beata Chojnacka - Kucharska

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r.

sprawy **M. L.**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 676/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. L. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 złotych.

Sygn. akt VI Ka 300/14

UZASADNIENIE

M. L. oskarżony został o to że:

W dniu 11 maja 2013 r. o godzinie 20:15 w B. przy ul. (...) kierował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości: badanie I – 1,26 mg/l, badanie II – 1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Bolesławcu sygn. akt VI K 299/02 z dnia 30.12.2002 r., oraz VI K 759/05 z dnia 28.10.2005 r. za prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 676/13:

1.uznał oskarżonego M. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art.178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2.na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat;

3.na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 4 lat;

4. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych w kwotach po 10 złotych każda;

5. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 800 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

6. na podstawie art. 43 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdów organowi który go wydał;

7. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 zł., w tym na podstawie art.2 ust.1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 400 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego M. L. zarzucając:

1.obrazę przepisów postępowania tj. art. 366 § 1 w zw. z art. 410 k.p.k. mających wpływ na treść wyroku polegającą na braku skierowania przez Sąd do świadka J. Z. pytania dotyczącego osoby świadka do którego J. Z. miał się udać a tym samym na ustaleniu jego tożsamości co mogło mieć wpływ na ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku;

2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. mających wpływ na treść wyroku polegających na nieprzeprowadzeniu przez Sąd dowodu z przesłuchania świadka do którego udał się J. Z. pod którego mieszkaniem zatrzymano oskarżonego na okoliczność ustalenia wersji wydarzeń przedstawionych przez oskarżonego co mogło mieć wpływ na ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku;

3. obrazę przepisów postępowania tj. art. 211 w zw. z art. 167 k.p.k. mających wpływ na treść wyroku poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd odtworzenia przebiegu wydarzeń w drodze eksperymentu procesowego na okoliczność wskazania czy policjanci zatrzymujący oskarżonego mogli go dojrzeć w jadącym aucie w sytuacji w której do zdarzenia doszło około godziny 20:15, oskarżony w aucie miał przyciemniane szyby przy czym te dwie okoliczności znacznie ograniczały możliwość rozpoznania osoby prowadzącej pojazd;

4. obrazę przepisów postępowania tj. art. 167 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. mających wpływ na treść wyroku polegających na apriorycznym odrzuceniu przez Sąd dowodu w postaci zapisu z monitoringu skrzyżowania ulic (...) jako pozbawionego znaczenia ponieważ nie prowadzącego do odpowiedzi na pytania kto kierował samochodem i ile osób w nim się znajdowało podczas gdy dowód ten ma istotne znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań policjantów J. J. i R. P. którzy zeznali że „zauważyli poruszający się zygzakiem samochód” a z zapisu monitoringu można ocenić czy auto poruszało się „zygzakiem”;

5. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającego wpływ na treść wyroku wyrażającego się w dowolnej ocenie dowodu z zeznań świadka R. G. polegającego na niezasadnym uznaniu zeznań tego świadka za pozbawionych większego znaczenia podczas gdy jego zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne jak również nie ma przyczyn dla których można im odmówić waloru wiarygodności czego potwierdzeniem jest wskazanie przez świadka że J. Z. i oskarżony to dobrzy znajomi podczas gdy on z oskarżonym znajdują się słabiej.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania nie znajdują uzasadnienia. Niezasadnie skarżący zarzuca naruszenie art.167 k.p.k., art.366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w kontekście nieprzesłuchania w charakterze świadka osoby do której jakoby miał udać się J. Z.po domniemanym opuszczeniu samochodu oskarżonego. Świadek J. Z.przesłuchany został na rozprawie w obecności obrońcy oskarżonego (k. 93 – 94), który miał nieograniczoną możliwość zadawania mu pytań w tym także w zakresie dotyczącym wskazywanej w apelacji osoby, w następstwie zaś możliwość złożenia stosownych wniosków dowodowych. Z możliwością tych obrońca nie skorzystał. Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie stoi na stanowisku że tak jak obowiązujące w prawie karnym domniemanie niewinności obalać ma oskarżyciel (nie zaś Sąd poszukujący z urzędu dowodów wspierających oskarżenie) tak też obowiązkiem ustanowionego w sprawie obrońcy jest aktywne uczestniczenie w czynnościach przeprowadzanych na rozprawie i wnioskowanie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, nie zaś bierne oczekiwanie aby Sąd z urzędu podejmował decyzje dowodowe wspierające linię obrony oskarżonego. Powyższa konstatacja dotyczy także zarzutu nieprzeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z eksperymentu procesowego na okoliczność wskazywaną w apelacji. Także takiego wniosku dowodowego obrońca oskarżonego nie złożył. Wskazać przy tym należy, iż pomijając już powyższą okoliczność postawiony zarzut naruszenia art. 211 w zw. z art. 167 k.p.k. jest niezasadny także z tego powodu, że wątpliwe byłoby odtworzenie identycznych warunków zdarzenia niezbędnych do prawidłowości eksperymentu procesowego (warunki pogodowe, szybkość poruszania się samochodu itd.), oraz że decydujący w niniejszej sprawie dla przyjęcia sprawstwa oskarżonego nie był fakt rozpoznania oskarżonego przez świadków policjantów w trakcie jazdy lecz powoływana przez nich konsekwentnie okoliczność że ruszyli oni za samochodem oskarżonego, utrzymywali cały czas kontakt wzrokowy z tym pojazdem i po jego zatrzymaniu w samochodzie znajdował się jedynie oskarżony siedzący za kierownicą. Nie jest także trafny zarzut obrazy art.167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu w postaci zapisu z monitoringu ulic. Bezsporne jest że na podstawie zapisu z monitoringu nie sposób ustalić kto kierował samochodem A. (...)należącym do oskarżonego (zdjęcia k.17 – 18), okoliczności tej nie kwestionuje sam skarżący podnosząc jedynie że monitoring wskazywałby czy samochód jechał „zygzakiem” weryfikując zeznania świadków – policjantów w tym zakresie. Wskazać jednakże należy że monitoring obejmował skrzyżowanie ulic (...), zaś policjanci zauważyli A.oskarżonego jadące „zygzakiem” po przejechaniu tego skrzyżowania, gdy skręcił w ulicę (...)(k.20, k.22). Już z powyższego wynika że dowód ten był nieprzydatny dla stwierdzenia okoliczności na którą był wnioskowany.

Nie znajduje uzasadnienie także zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). W sprawie niniejszej Sąd I instancji sprostał powyższymi wymaganiami i dokonana przez niego ocena dowodów znajduje akceptację Sądu Odwoławczego. Dysponując na rozprawie walorem bezpośrednio Sąd I instancji władny był dać wiarę zeznaniom świadków – policjantów R. P.i J. J.z których jednoznacznie wynika że to M. L.kierował samochodem A.w czasie zdarzenia, odmówić zaś wiarygodności dowodom przeciwnym w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków R. G.i J. Z.. Tak dokonana ocena nie jest dowolna, mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów, zwłaszcza że swoje stanowisko Sąd I instancji wyczerpująco i logicznie przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str.2 – 5 uzasadnienia k. 102 odwrót – 104 akt).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy – zważywszy ponadto że wymierzone oskarżonemu kary: pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i kara grzywny oraz środki karne nie są rażąco surowe – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. L. uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 420 zł. (400 zł. opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).